

Какво се случва след смъртта? Защо няма Материален Свят?

И`асхи С`варуу говори за “Висши Нива” - част 1

Cosmic Agency – 1.12.2021

<https://www.youtube.com/watch?v=1f5kl3cvaHs>

Звездни Семенца

https://www.youtube.com/channel/UCRWXKZP3vU_dbnEEKWFUJ4w/videos

Звездни Семенца / Star Seeds

<https://www.svaruupapriananda.com/>

Facebook – Група Звездни Семенца

<https://www.facebook.com/groups/1233788086998518>

Odysee - Звездни Семенца

<https://odysee.com/@zvezdnisemenca:e?r=362BQ2Q2dLSVAf6D9T8rEKW1KzDUjxRu>

Превод: Мина Август

В оригинал от испански език

Роберт: Къде отиват тези тайгетеански „души“, които не искат да бъдат във физическото? Знае ли се? Имат ли име тези по-висши нива?

И`асхи: Истината е, че вече не е място, където да отидеш. В тези измерения вече важи принципът на нелокалност. Само могат да предпочетат да са наполовина в материалното на някои места повече от други. Места от гледна точка на някой с тяло.

Те са "висши нива" от гледна точка на материалното, но не са по-висши, това е нещо друго, което не е добре описано, дори не са различни. Това е същото ниво, което се разширява все повече и повече.

Тези нива не са някъде, а са сред това тук, преплетени, като част от него. Винаги е "тук" със това по-разширено съзнание. Къде са тези нива? Отговорът е Тук! Където и да си, винаги са Тук!

Това е като да живееш във въображението си като нещо напълно реално. Това, което си представяш привлича вниманието ти и това е, което живееш. Така че не пътуваш, само си представяш, че си на Земята и си там. После си представяш, че си на Ера и си там. Ера по време на сурова зима, живееш я, защото това е, което виждаш, защото това си "представяш" и това, което си представяш е, и това е реалността, за да смениш след това на Ера през пролетта и готово! Пролет е. Ако си представяш кошмари, ще ги имаш, ако не ги искаш, няма да ги имаш, но ще ги познаваш.

Но не се ограничаваш да си представяш обикновени неща от гледната точка на материални нива, на така наречените плътни. Вече в това състояние си представяш невероятни неща, невъзможни за описване на това, което би се нарекло "висши нива", но както казах, не са висши, а само по-разширени, но са едно и също. Плувайки сред космически риби, сред мъглявини и звезди, плувайки в любов, в идеи, плувайки в творчески потенциал.

Там си съзнание, имаш тяло, само когато си го представиш. Само защото това е, което искаш да си представиш. Ако не искаш, само си ум, чисто съзнание. Ти си твоето въображение и това, което създаваш. Ти не си нещо, което създава останалото, ти си просто това, което създаваш и живееш това, което си, защото живееш това, което създаваш.

И това включва тела, които, докато си ги представяш, ги наричаш въплъщение и си представяш, че си затворен в едно тяло по времето на това прераждане, но това е илюзорно, също е твое творение, твоите идеи. Съществува само съзнанието.

От тези нива го знаеш. И преражданията ти не са линейни. Само твоите идеи. Нищо не те ограничава, представяш си, че си милиарди и милиарди същества, и всичките са "ти". Едновременно. Всичко те допълва, всичко е твой осъзнат сън.

Роберт: Искаш да кажеш, че в тези нива знаеш, че си Цялото? Значи си Източника.

И`асхи: Да. Само плуваш в идеите си. И твоето съзнание няма граници, твоите умствени възможности. Така че си представяш каквото и да е и всичко едновременно.

Роберт: И, разбира се, това, което е вътре в теб, го отразяваш навън като твое творение. Ето защо няма никой над, нито под теб. Това си ти и само ти. Всички сме едно.

И`асхи: Вече го разбираш всичко, вече го знаеш всичко, затова създаваш комбинации от това, което знаеш, и с това си представяш още повече неща и повече комбинации, които отварят още комбинации от това, което знаеш и което си представяш. И с това се забавляваш. Като играейки твоите идеи.

Няма самота, не си придружен, не си нито мъж, нито жена, а всички заедно, разбирайки всичко, бидейки всичко, разбираш дуалността като функциониране на един и същ мисловен процес, както и времето. Но преживяваш многократни времена.

Роберт: Но ако Източникът е само един и сливането е най-висшето проявление, така да се каже, не е ли сам Източникът? Или това вече не е приложимо?

И`асхи: Не. Той знае, че е едно, но интегрира всичко по такъв начин, че няма концепция за самота, нито за придружение, само в това, което си представя.

Например, умирайки се изпитва една интеграция, едно разтваряне отново в полето, където Аз-ът, Егото, престава да съществува и се разтваря в море от течен етер. Спираш да си това, което си бил, защото се разтваряш с останалото, във всичко останало.

От гледната точка на някой „жив“, това е ужасяващо, защото спиращ да съществува като такъв. Приема се като разпадане на егото, на Аз-а, и е вярно. Но само от гледната точка на някой "жив". Защото това разтваряне на Егото, това, което се „разтваря“ и се приема като „разпадане“, също е чиста любов. Това, което много хора с преживявания близки до смъртта описват като да си заобиколен от чиста

любов. Че е едно много красиво преживяване, което съжеляват да оставят назад за да продължат с възплъщението си, защото са били върнати към живота в операционна зала.

Това е едно и също нещо. Това унищожаване на Аз-а, интерпретирано от гледната точка на привързаността към това кой си. Това е страшното, но от другата страна на смъртта, това унищожаване на Аз-а е интегрирането в етерното поле, на това, което винаги Е. Любовта, която всеки вижда или чувства умирайки, е това унищожаване или сливане с полето. Така че това е страшно само докато си жив. След това не е.

Следователно: Защо да се страхуваш от смъртта, след като си жив?

Защото от другата страна, това, което тук интерпретираш като унищожение, там е интеграция и една голяма любов, която те изпълва, плуваш в чиста любов, в безусловно приемане.

Това е привързаността към концепцията, че си някой, а не някой друг и следователно неадекватен и търсейки приемане, за да се почувстваш по-комфортно и да подсигуриш оцеляването на вида. Независимо дали в романтичен аспект или просто за защита на група или клан.

Освен това не можеш да унищожис себе си, защото в етерното поле ставаш идея, ти винаги беше тази идея. И от тази идея в полето, се прераждаш отново според поредицата или посоката на твоите идеи.

Роберт: Чудесно, благодаря. Въпрос от тези, които тепърва започват да ни слушат. Знам, че е абсурден, но е важно да се чуе твоят отговор. Всичко са идеи, както каза. Ние сме създателите на всичко. За мен това е ясно. Ето и въпросът. Ясен ми е отговора, защото не вярвам на всички тези Ню Ейдж глупости. Казват, че има цяла йерархия, не знам как да я нарека, ангелска, на Учители и т.н. Но ако ти си създателят, тези йерархии не съществуват, или най-малкото ти си тях, нали? Премахвайки целия религиозен заряд на всичко това. Продължаваш да си ти мислейки, че си във всички тези нива и си това, което манифестираш-създаваш.

Иасхи: Това е само Религия, Новия завет, смесен със съвременните неща. Адаптиран към манталитета на хората, които твърдят, че са пробудени, само за да изпаднат в повече от същото.

Можеш да бъдеш възнесен само в сравнение с някого, и в този контекст, този който представя тази гледна точка, е този, който използва този израз, "възнесен", т.е. ти не си. Ти си незначително човече в сравнение с великия учител Ооо... Възнесен. Ти, тях. Пирамидално, Земен Кабал, Ватикана.

Това не са звездни концепции на същества от висши нива, поради липса на по-добро описание, защото няма по-висши нива, а само по-разширени, в смисъл че от тази точка на внимание-съзнание се възприема и разбира повече.

Но бих разбрала човешкото обяснение, че един Буда (защото имаше повече от един) е някой по-възнесен от... ретрограден човек, фокусиран да прави пари, погазвайки другите. От обяснителната гледна точка на някой на Земята все още е валидно да се използват тези точки за сравнение. Но, аз не трябва да ги използвам, тъй като целта ми е да се разбере как стоят нещата от тези нива, които наричате по-извисени. Където това да си там, не значи да си по-извисен.

Обърни внимание на самото име "Elevated" с буквите EL, които съответстват на божества, по отношение на етимологията. Това е същата фонема като в имената ГабриЕЛ, РафаЕЛ, АззЕЛ. Което означава, че са "възнесени", архангели в тези примери.

Тоест концепцията за превъзходство, следователно на „възнесени Учители“, само е валидно от гледната точка на съзнанието на някой човек на Земята със средно разбиране по тези въпроси. Но от горе всичко се разбира ясно, вижда се, възприема се, че няма превъзходство.

Така че дори и в моя случай... въпреки че е трудно за мнозина да го разберат, вече не съм в материалното, само се показвам за да мога да работя тук. Тук ме приемат като импулсивна, дори егоцентрична, говореща неща като че умът и съзнанието ми са в по-висши нива, но от моя гледна точка не понижавам никого, нито смятам, че превъзхождам някого, това е отражение на гледната точка и нивото на разбиране на хората, които казват това, независимо дали са хора или не.

Напълно съм наясно с това. Затова използвам тялото на момиченце. Защото на децата им се позволява да бъдат "егоцентрични". Ако бях на възрастта на Атина, не бих била такава, не бих могла, щяха да ме мислят за непоносима. Самонадеяна.

Но... ако не бях тук в някаква форма, имам предвид в тяло, нямаше да мога да казвам тези неща, така че нямаше да имате гледната точка на някой, който живее в това, което наричате други нива.

Но... това също не ме прави толкова различна от другите, защото точно това правите и всички вие.

Всички, бъдейки ти, защото от по-разширеният контекст, също си ти, когато се срещнеш с друг на велосипед, движейки се в обратната посока и ти прави рин-рин със звънчето. Независимо дали има същото лице като теб или не. Още повече, защото сте от един и същи „вид“, следователно сте близки по ум и съзнание, затова съжителствате до известна степен. Поне в материалната илюзия на Земята.

Ментално може да сте далеч един от друг, въпреки това сте семейство, огледала един на друг.

Роберт: Точно така. Къде започва един "човек" и завършва другия? Не се знае, нали? Отново си ти.

И`асхи: Да, знае се. Няма разделяне, има само идея, към която има привързаност.

Друг ден:

И`асхи: Започвайки откъдето завършихме предишния път. Както беше обяснено, няма материален свят, защото всичко се излъчва от въображението на самия Източник, който е всеки един от нас. От нашата собствена и единствена гледна точка, която е напълно валидна, всеки човек точка на съзнание е цялото, е Източника.

Не е че има множество Източници, проявяващи се във всеки човек, а че всеки различен човек или привидно различен на всеки един, на самите нас, е само друго изразяване на същото, на нас самите.

Тъй като времето не съществува, тъй като е само илюзия, която излиза от самото съзнание като част от самото себе си, без една времева рамка няма процес на съзнание-мисъл, а без съзнание-мисъл, което да го разсъждава, няма време.

За науката времето е молекулярно движение, като форма на измерване, но все още продължаваш да мислиш, когато наблюдаваш един обект в абсолютен студ при -273,15°C.

Няма материален свят, няма плътности, няма време, няма разстояния, няма първични частици. Всичко произлиза от този, който създава тези понятия, от този на когото му възникват тези класификации.

Когато се въплътиш някъде, се навлиза в състояние на привидна ограниченост, където възприятието е съсредоточено върху ти и аз, върху виждането на други неща, с концепцията за нещо извън нас. Това се създава забравяйки кои сме били преди това въплъщение, създавайки по този начин нова идентичност влизайки в следващата. Дори и при звездните раси, които запазват спомен за кои са били в предишните си животи, се запазва една идентичност, едно Его, което надраства тези въплъщения, едно след друго, сякаш са един единствен живот, предишният определящ следващия и така нататък. Въпреки това във всяко едно от тези въплъщения се създава друга идентичност, друга идея за Аз-а.

Но основата, която съхранява и формира това Его, или идентичност на Аз-а, е паметта. Ако се влезе в прераждане, в което не се помни нищо или малко от предишното прераждане, се създава една концепция или привързаност към текущата си идентичност на човека, сякаш е единственото, което съществува. Това също се тълкува като страх от смъртта, от разпадането на „Аз-а“, на Егото.

Това е воалът на забравата, за който толкова много говорят. Но не става въпрос за нещо тайнствено или машина, която налага върху душите едно изтриване на паметта преди да се възплътят отново, а за прост енергиен процес, който е лесен за разбиране. Става въпрос за несъвместимост на честотите, където паметта, която се намира в етерното поле, което всъщност е самият Източник, се намира на много висока енергийна честота, което я прави несъвместима с по-ниските честоти на едно плътно екзистенциално ниво като това на Земята. Несъвместимите честоти не си пасват, не се настройват.

Тялото в основата си е приемник на етерни вълни, както радиото приема от една станция, която предава музика. Това е самата цел на тялото, възможността да предава като модем един сигнал от духовния свят към материалния свят, използвайки термини, които ще обясня по-долу.

Това, което създава материалния свят, е възприятието, и то се материализира от точката на наблюдение на някой възплътен, чрез процес, описан като Динамика на Проявлението. Където основно това, което получи внимание, ще приеме форма първо като мисъл, която е енергия, която след това, ако се поддържа достатъчно дълго и с правилното концептуално подхранване под формата на честотни хармоници, създава нещо подобно на т.нар. стационарни вълни, които ще създадат възли и всеки възел е частица, която образува атоми, които от своя страна образуват молекули, които на свой ред ще образуват живи или неживи материални неща.

От най-разширената гледна точка всичко материално е съзнание, не само като проява на някой друг, като една точка на внимание или по-висока плътност, но само по себе си Е съзнание. Тоест, една скала, една песъчинка, една молекула от какъвто и да е материал, всички са различни проявления на съзнанието, напълно само-поддържащи се. Самата концепция за това кое е живо и кое не, трябва да бъде преразгледана в този контекст, защото дори и да не е биологичен живот, там има съзнание на същество. Най-ясният пример е кварцът.

Така че единственото, което поддържа съществуването на материалния свят, е този, който го интерпретира като такъв. Който му дава контраста между материалния и духовния свят. Живот и Смърт. Наблюдателят-Съзнание. Нещата съществуват, защото ги мислим и ги мислим придавайки им стойност. Стойност, която се променя при друг човек, с друга точка на внимание. Бъдейки и двете валидни.

Мисълта ми е, че няма материален свят. Материалният свят е само привързаност към набор от вярвания и структури, които оправдават с чиста логика нещо, в сравнение с друго. С други думи това е набор от идеи за възприятие. И тази, която налага тази гледна точка на възприятие, е лещата, през която едно съзнание наблюдава и обяснява това, което наблюдава. Тази леща е биологичното материално тяло в този случай.

Това тяло е предназначено да ограничи възприятието на точката на внимание-съзнание така, че да възприема само това, което тялото може да улови с ограничените си сетива. Свивайки наблюдателя за да възприема една реалност, ограничена от това тяло, което всъщност представлява обхвата на видимата светлина.

Когато тялото западне, тази леща спира да съществува, следователно възприятието на точката на съзнание се разширява и започва да възприема повече неща, отколкото самото тяло може да улови като реалност.

От друга, по-разширена точка на внимание, всичко е идея, а Аз-ът, Егото, е резултата от неговата рамка на ограничения, и това се създава от привързаности, които от своя страна се създават от паметта. Създавайки илюзията, че определен човек е само едно тяло. И до известна степен е така, да. Идентичността на Егото обикновено е обвързана само с контекста на реалност, която му дава филтъра, с който съществува: неговото тяло. Когато тялото изчезне, когато се унищожи, контекстът на Его-Аз се премахва. И се тълкува като Смърт.

Но въз основа на обясненото по-горе, самото тяло е друг набор от идеи за привързаност към понятия, които формират един човек и това, което го определя. Няма тяло. То е една идея.

Смъртта носи разрушаването на рамката от привързаност, която дефинира един човек: Аз-а - Его и както казах по-горе, се определя като разрушаване, тъй като е завръщането към единното поле извън ограниченията на възприятието на лещата-тяло. Това предизвиква ужас за болшинството, тъй като това вливане в етерното поле е плътната и силна любов и интегриране, които мнозина изпитват при техните преживявания близки до смъртта.

Когато в живота, човек формира своя себе-концепт, своето Его и своето Аз, има привързаност към това, което тялото му е създадо като реалност. Но неговият ум-съзнание не зависи от тялото му, последното само го преписва в така наречения материален свят. Така че умирайки, човека-точка на внимание-съзнание ще запази своята концепция за Аз-а и всичките си вярвания.

Да, разширява потенциала си връщайки се в етерното поле, но самият човек и неговите привързаности могат драстично да ограничат това преживяване на повторно свързване с цялото. Кое то предизвиква да отнесе със себе си всичките си ценности и цялата си личност.

Много хора умирайки внезапно, все още не осъзнават, че са мъртви. Кое то кара техните умове-съзнание да продължават да манифестират или да преписват едно копие на материалния свят, манифестирайки онези идеи, които го образуват, като друг огледален свят, подобен на материалния, който се запазва по-твърд или по-труден за промяна чрез мисъл, поради своята ниска вибрационна природа, плътна и „тестена“, макар в крайна сметка да е същото.

Тоест, починалият с привързаности към материалния свят ще създаде друг много подобен свят, и в някои случаи идентичен с реалния материален свят, в който е бил приживе.

Това се случва от принципа, в който колкото по-висока е плътността, толкова по-голяма е скоростта и лекотата на проявление на мислите и превръщането им в нещо осезаемо реално или – привидно – извън нашия ум.

Върви стъпаловидно от плътния материален свят като този, който се живее в едно тяло наречено 3D на Земята, като средство на бавно проявление, до непосредственото проявление, както в най-високите плътности, където това, кое то мислиш е просто реалността.

Колкото е по-плътно, толкова по-бавно е това, създавайки илюзията, че мисълта не създава реалност. Колкото е по-малко плътно, толкова повече енергия се движи, по-бързо е проявлението, и е по-очевидно, че мисълта е реалност.

И така, човек умира, отнася идеите които има със себе си, така че манифестира един свят около себе си, който е съвместим с тези идеи, генериран от тези идеи.

Тъй като всеки споделен свят е резултата от споразуменията за възприятие между индивиди, същото се случва и в света „мъртвите“, където една или друга „душа“ ще създаде с останалите една реалност, в която и с която всички са съвместими по честота на мислите.

Лични честоти = Мисъл.

С това се опитвам да обясня как според мен мъртвите създават свой собствен свят, подобен на този на живите, но с мрачни, различни и променящи се атрибути. Създавайки кланове и съюзи помежду си, формирайки друго общество с други правила, подобни на тези на света на живите, всичко като плод на споразумения за

възприятие помежду си на тези безплътни души, съчетавайки идеите, които са имали в живота с новите си възприятия в този по-малко плътен огледален свят.

Всичко това е основано на концепцията, че тези души (точки на внимание-съзнания) имат силна привързаност към своето Его, към своето „Аз“, поради което няма да приемат лесно сливането си в единното поле. Защото ще го приемат като унищожаване на тяхното Аз. Това, което мнозина невъплътени смятат или възприемат като смъртта на мъртвите.

Отново, това е просто поредната илюзия, защото преди раждането вече се поддържаше една идея или концепция за Аз-а, която се е образувала малко по малко от предишните въплъщения. Така че завръщането в единното поле не е разпадане на Аз-а, защото концепцията за идентичност (Аз) се поддържаше отпреди раждането и се запазва след повторното влизане в единното поле.

Това е използвайки линейни темпорални концепции от гледна точка на наблюдаващия човек. Ако им се добавят не-времеви фактори, става още по-очевидно, че не може да има смърт. От гледна точка на единното поле, етера, или по-висши екзистенциални нива (едно и също нещо), времето е само резултат от локална мисъл или собствена, като последователност на една идея. Оказва се, че е гъвкаво, нещо контролирано по-желание.

Превод: Мина Август